

Katedra dokumentární tvorby

Posudek teoretické diplomové práce – bakalářské / magisterské

Autor/ka práce: Juliana Moska

Název práce: Jak vidět zvíře

Posudek vedoucí/ho práce Posudek oponenta/ky

Autor/ka posudku (jméno, příjmení, pracoviště): Lukáš Kokeš KDT

Hodnocení obsahu a výsledné podoby teoretické diplomové práce:

Vhodnost zvoleného cíle a přístupu práce.....	C
Relativní úplnost zpracované literatury ke zvolenému tématu.....	C
Schopnost kriticky vyhodnotit a použít odbornou literaturu.....	B
Logičnost struktury práce, souvislost jejich kapitol a jejich proporce.....	C
Jazyková a stylistická úroveň práce.....	B
Dodržení citační normy (pokud se v textu opakovaně vyskytují přejeté pasáže bez udání zdroje, práce nemůže být doporučena k obhajobě)	B
Obrazové přílohy v dostatečném rozsahu, oprávněnost a vhodnost příloh, grafická úprava	D
Původnost práce, přínos k rozvoji oboru.....	B
Celkové hodnocení diplomové práce (A-F)	C

(vysvětlivky hodnocení: A = výborný výkon převyšující daná kritéria, B = nadprůměrný výkon s minimem chyb, C = průměrný výkon s přijatelným počtem chyb, D = přijatelný výkon s větším počtem chyb, E = výkon vykazující minimální naplnění kritérií, F = nepřijatelný výkon)

Doporučení:

Vlastní slovní hodnocení teoretické diplomové práce obsahuje odstavec shrnující obsah práce a její závěry; rozvádí detailněji hodnocení dílčích kritérií uvedených výše, zejména zdůvodnění známek D, E, F; vyzdvihuje přednosti práce, zvláště v případě hodnocení A, B; formuluje otázky, k nimž se student/ka musí při obhajobě vyjádřit; na závěr uvádí jednoznačné vyjádření, zda autor prokázal či neprokával schopnost samostatné tvůrčí činnosti ve své oblasti výzkumu, zda jeho práce splňuje či nesplňuje požadavky standardně kladené na diplomové práce, zda vedoucí/oponent práci doporučuje či nedoporučuje k obhajobě a jakou známku navrhuje. Slovní hodnocení má typicky rozsah 1 normostrany; v případě práce bez výtek může být i kratší. U prací, kde není co vytýkat, je namístě položit doplňující otázku ve smyslu, kam by uchazeč pokračoval v dalším výzkumu.

Vlastní slovní hodnocení teoretické diplomové práce:

Bakalářská teoretická práce Juliany Mosky svým názvem vytváří příslib zajímavé úvahy nad perspektivou vymezenou souslovím „Jak vidět zvíře“. Názvu příznačně na konci chybí konkrétní interpunkční znaménko. Věta jakoby nebyla ukotvená... není ani otázkou, ani odpovědí. Podobně lze pak číst celou práci, které chybí několik kroků k tomu, aby se stala buď přesněji uchopenou výzkumnou otázkou nebo promyšleným zjištěním.

Autorka se přes proporcčně obsáhlý úvod, v němž pečlivě popisuje co bude v textu následovat, dostává k relativně stručným dějinám vnímání zvířat ve společenských vědách. Přestože je výčet různých koncepcí, jak se lidé ke zvířatům od minulosti až do současnosti vztahovali poměrně rychlý a eklektický, dotýká se Juliana Moska podstatných zvrátů v dějinách nazírání na zvíře coby „jiný“ subjekt. Cením si poststrukturalistického okénka a zběžného výhledu k myšlení Jacquesa Derridy.

Juliana Moska si tak vytváří základní funkční myšlenkovou platformu pro analýzu třech dokumentárních filmů, v nichž jejich autoři důsledně pracovali s vykreslením vztahu člověka a zvířete. Od těchto případových studií se odráží k vlastní, osobní úvaze, jak ve svém filmu koncipovat zobrazení a tedy i naše zprostředkované vidění zvířete.

Stavba práce je ve svém východisku logická a slibná, o to více zamrzí stručnost a úspornost jednotlivých autorčiných reflexí zvolených dokumentárních snímků. Její rozbor má spíše charakter skicy, která přirozeně nejde do větších detailů a hloubky. I z důvodu lakoničnosti mi chybí například práce se sekundárními zdroji – s články ze zahraničních periodik, kterých bylo o vybraných filmech publikováno nespočet. Pomohly by autorce dostat se efektivně a rychle více pod povrch – konkrétně například u vysvětlení metody distanční montáže Artavzda Pelešjana. Analogicky k tomu bych ocenil alespoň nějaký obrazový doprovod pro jednoduchou názornost vizuálních principů, které Juliana Moska při analýze zvolených filmových děl zmiňuje. Interpretace filmů je opět poměrně krátká a zběžná, snímky by si zasloužily podrobnější a vrstevnatější promyšlení jejich stavebních a ideových mechanismů.

V poslední části se autorka věnuje reflexi vlastní zkušenosti s natáčením zvířat. V jejím zhodnocení je podle mého názoru přítomný latentní odsudek filmaře, coby apriorně zaslepeného, v podstatě apriorně neschopného ve vztahu k možnosti zobrazení zvířecí perspektivy. Zřejmě má pravdu. Nicméně si kladu otázku, zda je možné zmíněný problém takto vůbec vymezit a posuzovat, pokud vezmeme v úvahu, že samotný aparát kamery je zkonstruovaný člověkem. Kamera je lidským mechanismem a proto bude pohled kamery vždy lidský. Od samotného aparátu kamery není podle mého názoru možné odmyslet lidskou perspektivu. Proto jakékoliv zobrazení zvířete filmovou kamerou bude ve své podstatě jen zobrazením člověka. Mírím k tomu, že po sice stručném, ale slibném myšlenkovém úvodu dotýkajícího se antropologie a filozofie je škoda, že si autorka také v závěru své práce v kapitole „Vlastní empirické poznání“ nepomohla s myšlením poststrukturalistů ve vztahu k samotnému médiu a možnostem filmového jazyka.

Práci „Jak vidět zvíře“ nicméně hodnotím kladně, nabízí zajímavé vykročení do uvažování o jiné subjektivitě v kontextu dokumentární filmové tvorby. Autorka splnila požadavky kladené na diplomovou práci, doporučuji její text k obhajobě se známkou C.

Datum: 9.9.2021

Podpis:

